

ji vykonají, mohou rozhodovat o životě a smrti. Olivie byla na zkoušku výborně připravená. Nevěděla však, že mezi nejbližšími lidmi je někdo, kdo jí úspěch nepřeje. Abigail nemohla strpět, že by Olivie byla lepší než ona. Připravila tedy lest. Nabídla Olivii, že bude její průvodkyní a zaveze jí na ostrov, kde se měla zkouška konat. Olivie návrh ráda přijala. Brzy ráno vypluly. Tak moc se soustředila na zkoušku, že si nevšimla zvláštního chování sestry. Abigail vše vycházelo podle plánu. Uvrhla na důvěřivou sestru zlou kletbu. Nikdo z nás bohužel neví, jakou a jak ji zlomit. Abigail od té doby ovládá Mezisvět. Přivolala jsem tě, protože vím, že jestli nás někdo dokáže zachránit, jsi to ty. Moc tě prosím, aby ses o to pokusila.

Byla jsem zmatená. Nechácala jsem, co s tím mám společného. Nevypadalo to, že by mi to chtěla Anafiel dál vysvětlovat.

„A co mám teda udělat?“

„Nejdřív si musíme pořádně odpočinout. Zítra brzy ráno vyjdeme. Bude to hodně náročné, protože Abigail o nás ví a její vojska hlídkují všude.“

Začalo se rozednívat. Byla jsem dost nervózní a v hlavě jsem měla pořádný zmatek. Nabalily jsme si velké zásoby na cestu a vyrazily jsme. Terka nás vedla. Za chvíli se nám ale zdála cesta velice nepříjemná, myslely jsme s Klárou, že bychom měly jít jinudy. Terka si nedala říct, dost nás štvalo, jak nás vůbec neposlouchá. Byly jsme si jisté, že musíme jít naší cestou.

„No tak si jděte, kam chcete,“ zakřičela a rozběhla se.

„Taky že půjdeme!“ odpověděla Klára a odtáhla mě na druhou stranu.

Prodíraly jsme se dost dlouho křovím. Naštěstí jsme nakonec narazily na cestu. Chvíli jsme si odpočinuly. Vůbec jsme netušily, co se zrovna přihodilo Terce.

Terka bez přestání běžela, neohlížela se, utíkala jen dál a dál, pořád dopředu. Najednou ji ale chytily velké hrubé ruce. Terka strachy zakřičela. Ruce jí ucply pusy. Muž ji odvedl do Abigailina paláce. Abigail seděla v křesle a dívala se na Terezu ledovým pohledem. Dívka se třepala strachy. Bála se, že toto je její konec.

„Tak vám ji vedu, vaše veličenstvo,“ řekl voják.

Abigail přistoupila k roztržené Terce. Upřeně se na ni koukala. Přiložila ruce k její hlavě. A chvíli tak stála se zavřenými očima. Ve výrazu její tváře byly znatelné pochyby. „To není ona. Zase jsi to zbabral!“

Abigail to ale nevzdávala: „Holčičko, co o ní víš. Víš moc dobře, že ji znáš!“

Terka však mlčela. „No tak, povídej, kde je!“

Terka se ani nehнула. „Slyšíš, mluv! Víš dobře, že jsi její průvodkyní. Musíš mi to říct!“

Dívka stále neodpovídala. Abigail to už nevydržela a zakřičela: „Odvedte ji!“

Voják hodil vyděšenou Terezu do malé zatuchlé místnosti a zamčel za ní dveře.

Slyšela, jak za dveřmi Abigail rozkazuje vojákům: „Rychle ji najděte, jedině ona může zrušit kletbu, kterou jsem na Olivii uvrhla, a když ji zruší, zabrání mi v ovládnutí celého Mezisvěta.“

V noci ji probudilo zavržení dveří. Ospalá Terka se posadila na posteli a uviděla vojáka, který ji zavřel do cely... „Neboj, jsem s tebou, pro Abigail pracuji, protože musím. Chci ti pomoci, utíkej.“

Terka nečekala ani minutu a vyběhla ven...

Klára už spala, ale já jsem pořád nemohla usnout. Měla jsem hroznou žízeň. Podívala jsem se do batohu, jenže flaška byla prázdná, ale věděla jsem, že bez vody moc dlouho nevydřžeme. Proto jsem se vydala na